

487456

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In America . . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor :
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația :
Str. Cloșca No. 632.
LIPOVA Jud. Timiș.

S U M A R U L :

1. Studiu Biblic.	6. Datorința Creștinului.	9. Vindecări Divine.
2. Cina Domnului.	7. Dulceața Cuvântului lui Dumnezeu.	10. Declarație.
3. Iubirea lui Dumnezeu.	8. De unde a venit pocăința ?	11. Botezuri cu Duh Sfânt.
4. Lecțiuni Biblice.		12. Mila față de animale.
5. Credința cea adevărată.		

STUDIU BIBLIC.

„Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora.“ I Tim. 4:13.

Un lucru de căpetenie pentru un copil al lui Dumnezeu, chemat ca să dea învățătură altora, este acela, ca el să fie cu băgare de seamă la învățătura pe care o dă. Astăzi pe întinsul pământului sunt o mulțime de învățători de Biblie, și am putea spune cu drept cuvânt că numărul acelor dintre ei cari nu știu ce vorbesc și dovedesc, este foarte mare. Si unde mai punem pe interesajii cari nu predică pe Hristos din sinceritate! De aceea astăzi când diavolul luptă pe toate căile ca să abată pe copiii lui Dumnezeu din drumul drept al Evangheliei, m' am propus a scri și a vorbi despre aceste adevăruri sfinte ale lui Dumnezeu, cari urmează mai jos

Cuvântul lui Dumnezeu are în sine unele părți pe care trebuie să le înțelegem după literă, altele duhovnicește, altele în chip simbolic, altele în chip profetic. Când înțelegem duhovnicește un lucru pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl arată literar, stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Si tot la fel îl stricăm atunci când înțelegem un lucru duhovnicește în chip literar. In anii trecuți scriau ziarele despre un oarecare că și-a tăiat mâna cu care a păcătuit. Sermanul om, a înțeles Cuvântul lui Dumnezeu literal, pe când aici trebuia să-L înțeleagă duhovnicește. In timpul apostolilor s'au găsit unii cari Cuvântul literal care vorbește despre învierea morșilor, l-au înțeles duhovnicește, astfel ei au ajuns să creadă și să învețe că învierea s'a făcut deja sau a venit. II Tim. 2:17—18.

Dacă noi căutăm în N. Testament cari sunt lucrurile pe cari noi trebuie să le înfăptuim literal și să le înțelegem, le vom găsi că sunt următoarele : Botezul în apă. Mat. 28:19 Cina Domnului. I Cor. 11:23—29. Spălarea picioarelor. Ioan 13:1—17. Ungerea cu unt de lemn a bolnavilor. Iacob. 5:14. Stăruința după botezul cu Duh Sfânt. Fapte 1:4—5. și c. 15:7—9. Si păzirea de a mânca unele mâncări oprite. Fapte 15:29. Nici unul din aceste locuri nu-l putem înțelege duhovnicește, penitrucă într'un asemenea caz, cădem sub grava osândă de stricători ai Cuvântului lui Dumnezeu. II Cor. 2:17.

Sunt unii cari învață că, pentru a putea primi Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a avea o bază tare de a-L susținea, trebuie să-L aflăm la fel atât în Evanghelii cât și în Faptele Apostolilor și în Epistole. Un cuvânt rostit de Domnul în Evanghelle la care nu se mai face aluzie în Fapte sau în Epistole, — zic ei — nu este vrednic de toate primirea. Eu mă tem că acești oameni sunt grei la auz, Ebr. 5:11 deoarece pentru un copil al lui Dumnezeu care ascultă Cuvântul Lui, e de ajuns ca Dumnezeu să-i vorbească odată și el să audă de două ori. Psalm. 52:11.

Unii oamenii învață că, din cauza că spălarea picioarelor se găsește numai la Ioan 13, ea nu poate fi urmată și înfăptuită astăzi, fiindcă nu se găsește nicăieri în Biblie (în Fapte sau Epistole) ca aposto-

li să o fi înfăptuit sau să fi spus altora să o înfăptuiască. Cuvintele Domnului din Ioan 13:14 prin care zice: „Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru, v'am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.” Acestea cuvinte zic aceștia, trebuie înțelese duhovnicește. Deci spălarea despre care a vorbit Domnul când a zis „... și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora,” trebuie înțeleasă și înfăptuită duhovnicește. Cum ar fi aceea? Dacă intră la tine un predicator, să-l iubești, curățindu-i ghețele de tină ori praf, etc. Oare să fie acesta înțelesul real și adevărat al Cuvântului rostit de Domnul Isus cu privire la spălare? Noi vom cerceta aceste cuvinte în lumina Duhului Sfânt, ferindu-ne ca să dăm Cuvântului lui Dumnezeu o interpretare falsă. Căci dacă falsificăm, suntem falși. Noi credem că Domnul Isus a făcut spălarea picioarelor literal. Adică: ligheanul în care a turnat apa, n' a fost cutia pentru box, apa n' a fost box și ștergarul n' a fost peria. Cine ar putea să creadă altcum??? Acum dacă toate aceste au fost săvârșite în chip literal de Domnul, și El a spălat picioarele nu a curățit ghețele, cene îndreptățește pe noi să credem că partea din urmă a versului ar fi duhovnicească sau așa trebuie înțeleasă? Dacă când e vorba de El, spunem că a spălat picioarele cu apă, atunci de ce înțelegem că noi trebuie să curățim ghețele, fiindcă El nu a zis așa, decât: „și voi sunteți datori a vă spăla picioarele unii altora.” El mai zice: „Pentru că Eu v'am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” v. 15 Cum să facem? Cum a făcut El. Adică: dacă El a curățit ghețele ucenicilor, să ne curățim și noi unii altora ghețele. Dacă el a iubit să iubim și noi. Iar dacă El a spălat picioarele cu apă, să facem cum a făcut El. Si ce ne-a dat prin aceasta? „O pildă.” Dacă în spălarea picioarelor Domnul ne-a dat o pildă vrednică de urmat, trebuie să o urmăm noi întocmai sau să ne facem diferite închipuiri despre ea? Dacă aceasta pildă nu trebuie urmată, atunci nu trebuie să urmăm nici pilda pe care ne-a dat-o ca să călcăm pe urmele Lui. I Petru 2:21. Or noi știm că toată viața Lui a fost o pildă pentru noi, ca să facem și noi cum a făcut El. Și dacă spălarea făcută de El a fost înfăptuită literal, cum am ajuns noi la aceea, că pentru un lucru literal să întrebuijm o vorbire duhovnicească? I Cor. 2:13.

Unii au mers mai departe; ei au zis: „Dacă Cuvântul lui Dumnezeu scris numai într'un loc în Evanghelie la care nu se face aluzie în Faptele Apostolilor sau în Epistolele lor, nu-i vrednic de primit atunci când e vorba de spălare, atunci nu-i vrednic de primit nici când e vorba de alte lucrări. De aceea noi fiindcă nu mai găsim scris în Fapte că apostolii au botezat sau au învățat pe alții să se boteze în „Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh” așa cum a învățat Domnul la Matei 28:19, noi nu mai botezăm în felul acesta. Noi botezăm

numai în Numele Domnului Isus, fiindcă așa găsim scris în Faptele Apostolilor. Fapte 2:38. 8:16. 19:5. Și astfel din pricina unei învățături nesănătoase a izvorât o sectă care botează a doua oară pe cei ce sunt botezați după formula rostită de Domnul. Ei îi botează numai în Numele lui Isus.

Alții de altă parte au zis: „Dacă spălarea picioarelor înfăptuită de Domnul în mod literal, se înțelege pentru noi duhovnicește, atunci și Cina înfăptuită de Domnul literal, trebuie să o înțelegem tot duhovnicește. Și tot din cauza învățurii nesănătoase care le-a fost dată, au ajuns sermanii să numai iele Cina Domnului în chip văzut, decât nevezut. Ei își închipue că mănâncă și beau, înghiț fără ca să aibe ceva în gură. Asta, spun ei, este Cina Domnului duhovnicească.

Și iarăș alții au ajuns să zică: Dacă spălarea literală făcută de Domnul, poate fi înlocuită prin curățirea ghetelor, atunci de sigur și pâinea și vinul din Cină, pot fi înlocuite. În felul acesta ei au ajuns să se împărțasească în Cina Domnului cu mămăligă în loc de pâine.

Vedem dară câte desbinări poate aduce o învățură nesănătoasă. Pentru aceea este bine ca noi să stăm întemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt și așa unii cari spun că ei nu spală picioarele din cauză că au văzut ne iubire în careva din ceice le spală. Dacă ne-am duce după așa un lucru, atunci am putea nici să nu ne mai împărțăm din Cina Domnului și nici să nu ne mai botezăm, fiindcă găsim destul și printre aceștia fără iubire. Dar nu viața cuiva trebuie să ne facă pe noi a îndeplini un lucru, ci datorința care ne leagă de el, și mai mult dragostea. Luca 17:10.

Despre botez, credem noi că el a fost înfăptuit de Domnul tot literal și așa trebuie să fie înfăptuit de toți urmașii Lui. Prin faptul că Domnul Isus a intrat în apă și s'a botezat, ne-a dat o pildă ca să facem și noi la fel. Botezul trebuie înfăptuit prin cufundare în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, așa după cum a învățat Domnul Isus. Dacă prin botez, noi suntem îngropați în moartea lui Hristos. Rom. 6:3—4, noi știm că Hristos a fost îngropat și astupat cu o peatră mare pe ușa mormântului, astfel noi prin botez ajungem înmormântați sub apă. Apoi deși Scriptura spune că apostolii au botezat în Numele lui Isus, noi credem că ei au botezat în Numele Sfintei Trăimi, și în Isus s'au întrunit toate persoanele din Dumnezeire. I. Ioan 5:7. Prin faptul că se face aluzie în Fapte numai la Numele Domnului Isus cu privire la botez, noi credem că e pentru aceea, că cel ce se boteza primea învățăturile Lui. Fapte 2:41.

Când botezul nu s'a întemeiat de prima dată pe învățăturile Domnului nostru Isus Hristos și când nu s'a înfăptuit în condițiunile impuse de Cuvântul lui Dumnezeu, el se poate înfăptui a doua oară, căci la temeliea lui trebuie să fie credința în

Domnul Isus și primirea învățăturilor Sale. Fapte 19:4—5.

S'a întâmplat cu unii că au înfăptuit botezul într-o apă stătătoare în care a intrat numai candidatul la botez și nu și botezătorul. A fost acesta și este el un botez biblic? Nu. Când botezul este biblic, atât cel ce botează cât și cel ce se botează, trebuie să fie în apă. Fapte 8:38. Ioan 3:23.

Domnul Isus Hristos, a înfăptuit Cina cea de taină literal. El a întrebuițat în ea pâne și vin. Ea este lăsată ca o amintire a morții Lui, „căci oridecâteori veți mânca aceasta pâne și veți bea acest potir al Domnului, vestiți moartea Lui, până va veni El.” I. Cor. 11:26. O înțelegere și o înfăptuire duhovnicească, nu se poate da acestei Cine. Ea deci nu poate fi înlocuită prin altceva duhovnicesc.

După ce cunoaștem condițiunile în cari se poate împărtăși cineva din Corpul și Sângele Domnului, I. Cor. 11:27—29, precum și osânda care paște pe cei ce nu se împărtășesc. Ioan 6:53, vom merge să cercetăm cum a fost pânea și vinul folosite de Domnul în timpul Cinei Sale celei de taină. Sunt unii cari cred că au fost dospite: adică pâne dospită și vin fermentat (alcoholic). Alții cred că au fost nedospite: pâne nedospită și vin nefermentat. Iar alții se folosesc când de una, când de alta. Pentru ei e tot una dacă pânea e dospită sau e nedospită. Dacă însă noi vom cercea cu luare aminte Sfânta Scriptură vom vedea lămurit că Domnul a folosit pâne nedospită și vin nealcoholic. Timpul când Domnul a serbat Cina, a fost în seara zilei dinții a praznicului azimilor. Mat. 26:17—29. etc. Deci cum Domnul Isus a venit sub Lege, nu a putut trece peste regula Legii ca să întrebuițeze pâne dospită și vin fermentat. Exod. 12:1—20; Galat. 4:4, Mat. 5:17. Apoi cum am putea crede că o pâne cu aluat dospit sau un vin fermentat sunt în Cină corpul și sângele Domnului? Aluatul vechi este arătat ca simbolizând păcatul. I. Cor. 5:6—8. S'a putut deci găsi ceva păcătos în corpul și sângele lui Isus? Nu, nici de cum. I. Petru 2:22.

Apoi noi credem că este bine și la loc a ne sfînții și în alte privinți înainte de a ne împărtăși cu corpul și sângele Domnului. Dacă din pânilor puneri înainte, nu era iertat să mănânce David și oamenii săi când ar fi fost nepregătiți, noi credem că corpul și sângele Domnului, este mai mult decât acele. I. Sam. 21:4—5. Și credem că El merită tot respectul nostru. I. Cor. 7:5. 11:28. Filip 4:8.

În ce privește ungerea cu untdelemn a bolnavilor, sunt unii cari cred că astăzi Dumnezeu nu mai vindecă corpul numai sufletul. Adică: ei înțeleg și aceste duhovnicește. Alții cred că numai untdelemnul trebuie înțeles duhovnicește. Noi însă credem că aceste sunt lucruri pe cari urmașii Domnului trebuie să le înfăptuiască literal și nu duhovnicește. În ev. Marcu 6:13 citim: „Scoteau mulți draci, și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vinde-

cau.” Să ne punem o întrebare: Ce fel de untdelemn a fost acela cu care au uns ucenicii Domnului pe mulți bolnavi în timpul când erau cu El? Unii cred că untdelemnul despre care a scris Iacob, este altceva. El nu trebuie înțeles literal. Atunci de sigur și acesta despre care scrie Marcu în Evanghelle, a fost altceva și nu trebuie înțeles literal. Să fie însă Dumnezeu lăudat că noi știm cum a fost.

Acum să ne întoarcem să cercetăm dacă vindecă Dumnezeu și astăzi corpul (literal) ori El vindecă numai (sufletul) duhovnicește. Sf. Scriptură ne spune că și corpul credinciosului este al lui Dumnezeu. I. Cor. 6:20. El este un Templu a Duhului Sfânt. I. Cor. 3:16. Deci să interesează oare Dumnezeu de ceea ce este a Lui? Noi credem și avem destule dovezi că Dumnezeu nu lasă de baljocură proprietatea Sa. Boalele sunt urmările păcatului, și Domnul a purtat boalele noastre. Exod. 15:26. Mat. 8:16—17.

Despre botezul cu Duh Sfânt, de asemenea credințele sunt împărțite. Sunt unii cari cred că nu au nevoie a stării să-l primească, fiindcă ei l-au primit când au crezut. Sunt alții cari cred că trebuie să stăruiască a-l primi dar Duhul Sfânt sau botezul Duhului Sfânt nu are nici un rost pentru moștenirea vieții vecinice, adică nu el este pecetea despre care vorbește Pavel la II. Cor. 1:22 Efes. 1:13, 4:30. Aceștia cred că botezul Duhului Sfânt, este numai o putere de a mărturisi pe Domnul. Fapte 1:8 Iar pentru moștenirea Împărăției lui Dumnezeu nu are nici o valoare că ești botezat cu Duhul Sfânt. Și sunt alții cari cred că nu nașterea din nou ci botezul Duhului Sfânt este pecetea despre care a vorbit Pavel, și că el este absolut necesar nu numai în lucrarea nașterii din nou, ci și în conducerea vieții sfinte.

Noi împărtășim credința aceasta din urmă. Noi credem că botezul Duhului Sfânt nu a fost primit de nimenea înainte de nașterea din nou, și nici nu se primește în nașterea de nou. Nașterea din nou se produce atunci când persoana crede și să predă Domnului. Semnul ei este, încetarea dela păcat și viața sfântă. Acum să căutăm locurile din Faptele Apostolilor cari vorbesc despre primirea botezului cu Duh Sfânt, și vom vedea că toți cei ce l-au primit au crezut mai înainte de a-l primi. Astfel ei au fost născuți din nou mai înainte de a primi botezul cu Duh Sf. Fapte 2:1—4, 8:14—17, 9:15—17, 10:44—46, 19:1—7. Deci prin urmare toți aceștia cari au primit botezul au fost pocăiți și născuți din nou mai înainte de a-l primi. Cuvântul lui Dumnezeu contrazice clar afirmația acelor cari învață și susțin că au primit botezul Duhului Sfânt atunci, când s'au născut din nou.

Mergem acum să cercetăm dacă Duhul Sfânt care lucrează la nașterea din nou este pecetea ori botezul. Acela cari susțin că nașterea din nou este pecetea, se sprijinesc pe cuvintele lui Pavel din

Efes. 1:13. Noi lăsăm ca Duhul Sfânt să ni le lămurească și pe aceste. Punând în legătură pe Efes. 1:13 cu Fapte 19:1—6, ajungem la convingerea că Efesenii au crezut când a fost botezați cu botezul pocăinței sau cu botezul lui Ioan. Au fost ei născuți din nou când au crezut, s'au botezat în apă și au făcut roade vrednice de pocăință? Fiindcă Ioan n'a botezat pe niciunul care nu și-a mărturisit păcatele și nu a făcut roade vrednice de pocăință. Mat. 3:5—10. Dacă ei nu au fost născuți din nou, au fost în puterea păcatului și atunci cine i-a ajutat pe ei să facă roade vrednice de pocăință și să creadă? Noi credem că ei au fost născuți din nou. Că ei nu au cunoscut lucrarea Duhului Sfânt sau botezul, aceasta a fost numai din cauza că cel ce i-a învățat nu l-a știut nici el. Ori ceea ce le lipsea lor, le aduce acum Pavel și ei cred, se botează din nou în apă și primesc Duhul Sfânt (botezul) prin punerea mâinilor lui Pavel. La Efes. 1:13 citim; „Și voi după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetuiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.” Acum să luăm să cercetăm cu deamănuntul acest verset. Când au crezut ei Evanghelia mântuirii, când au primit învătura lui Ioan sau pe a lui Pavel?

Lucrul reese lămurit că atunci când au primit pe a lui Pavel. Căci dacă ar fi primit o înainte, nu era lipsă ca să le vestească Pavel. În Isus când au crezut? Când au primit învătura lui Ioan. Că Ioan „spunea norodului să creadă în Celce venea după el, adică în Isus.” Fapte 19:4. Când au crezut ei în Isus au fost născuți din nou? Da, căci este scris: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Ioan 1:12. Au crezut ei în Isus și atunci când le-a predicat Pavel Evanghelia mântuirii. Da, au crezut. Nu a nimicit învătura lui Pavel credința lor pe care o aveau mai înainte în „Celce venea după Ioan adică în Isus?” Nu, nu a nimicit-o ci a complectat-o și întărit-o. Acum ce au primit ei când Pavel le-a predicat Evanghelia mântuirii? Pecetea Duhului Sfânt, care fusese făgăduit. Care a fost făgăduit: botezul Duhului Sfânt, sau lucrarea Lui la nașterea din nou? În Fapte 1:4—5 ni se arată limpede că Duhul Sfânt care a fost făgăduit, a fost botezul și nu nașterea din nou, vezi și Luca 24:49. Prin urmare nu încapă nicio îndoială că pecetea Duhului Sfânt care a fost făgăduit, din Efes. 1:13 este botezul Duhului Sfânt și nu nașterea din nou. Va urma. Gh. Bradin.

Cina Domnului.

U r m a r e.

„Luați mâncăți, acesta este trupul Meu.” Marcu 14:22. Aceste cuvinte le-a pronunțat Domnul Isus la Cina cea de taină, când a luat pâinea a frânt-o și le-a dat ucenicilor. Deci Cina cea de taină a fost orânduită pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru familia celor mântuiți. Toate mădularele sănătoase a acestei familii pot lua parte la cină. O inimă curată, cu adevărat creștină va dori cu înfocare să ia parte la Cină. Dacă cineva de buna lui voie stă de parte de Cină, să știe că prin aceasta se osândește singur și nu poate să țină în viața se de creștin.

Intregului popor Israel i se spusese să prăznuiască Paștele. Exod. 12. „Dacă cineva nu este necurat, nici nu este în călătorie și totuși nu prăznuieste Paștele, acela să fie nimicit din poporul lui; pentru că n'a adus darul cuvenit Domnului la vremea hotărâtă, omul acela să-și ia pedeapsa pentru păcatul lui.” Num. 9:13.

Ap Pavel zice: „Oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din păharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.” I. Cor. 11:26.

Fără îndoială, dacă cineva nu mănâncă trupul Domnului și nu bea sângele Lui, nu poate să aibe viață în El. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din păharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deo-

sebește trupul Domnului.” I. Cor. 11:28—29.

Dacă între copiii Domnului s'ar pune mai mare preț pe sfințenie și în modul acesta s'ar apropia de Cina Domnului, Biserica lui Dumnezeu, ar propăși mai mult. Inimile multor creștini sunt pline de ușurătate și nepăsare în ce privește împărtășirea din Cina Domnului.

Cina Domnului este lăsată spre amintirea morții Domnului și nu spre tertarea păcatelor; cel ce se împărtășește din ea în chip nevrednic, se face vinovat de nesocotirea trupului și sângelui Domnului Isus Hristos și astfel o ia spre osânda lui însuși. I. Cor. 11:27—29.

Iubite suflete! Dumnezeu are un dușman și acesta este totodată și dușmanul copiilor Săi. Acesta este diavolul sau satana. El umblă pe toate căile ca să amăgească pe credincioși a păcătui. Dacă aceasta nu o poate face, atunci umblă să strâmbe căile drepte ale lui Dumnezeu, iar dacă nu le poate strâmba, se mulțumește a le falsifica. El știe foarte bine că atunci când ia reușit aceasta, el este biruitor. El are o mulțime de oameni pe pământ în firea cărora trăiește și pe cari îi stăpânește.

De aceea să știm, oridecâteori se încearcă cineva a ne abate dela neprihănire, căutând a sădi în noi postele firii pământești, promițându-ne libertate a mânca, a bea și a ne îmbrăca după gustul lumii, aceasta este opera diavolului.

Spălarea picioarelor.

În legătură cu Cina cea de taină. Domnul a înfăptuit și spălarea picioarelor. Ioan 13:1—30. Deși spălarea picioarelor este un fapt împlinit, nu o parabolă greu de înțeles, totuși unii oameni o răstălmăcesc greșit, ca și pe celelalte scripturi, spre pierzarea lor.

Printre multe alte lucruri sfinte dumnezeiești, pe cari vrăjmașul le-a modificat, este și spălarea picioarelor la Cina Domnului. E o mare durere, că el și-a găsit asemenea oameni tocmai printre credincioși ca să o falsifice.

Noi iubim pe toți oamenii și ne doare când vedem că ei merg în rătăcire, pentru că îi așteaptă o pierzare vecinică. Pentru aceea noi ne silim a le face de cunoscut câte este voia lui Dumnezeu dela care ei s'au abătut.

Toate dovezile ce s'au adus pentru combaterea spălării picioarelor la Cina Domnului, au fost și sunt suflăte ca pleava în vânt de cuvintele Aceluia care zice: „Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru v'am spălat picioarele, și voi sunteți dator să vă spălați picioarele unii altora.”

Pentru combaterea spălării picioarelor la Cina Domnului, se aduc trei argumente împotrivoare și anume: 1. Că Domnul Isus nu a intenționat ca prin spălarea picioarelor să înstitue un nou așezământ, ci a voit ca prin acest act de mare umilință, să dea un viu exemplu de dragoste desăvârșită, de umilință și de datorie de a sluji unul pe altul în mod reciproc. 2. Că ea nu a fost făcută în aceeaș seară când Domnul a serbat Cina cea de taină ci mai înainte; prin urmare — după părerea lor — nu ar putea fi legată de Cină. 3. Că chiar dacă a fost făcută în aceeaș seară când s'a serbat Cina cea de taină, a fost făcută înaintea ei, deci, practicarea ei după cină, ar fi greșită.

Toți aceștia cari ti dau diferite explicații greșite, fac parte din acelaș grup de credincioși. Deci prin faptul că ei au făcut-o și nu o mai fac, au mărturisit-o și nu o mai mărturisesc, dovedesc ei înșiși că nu și-au păstrat credința și un cuget curat. I Tim. 1:19.

Noi prin mila Domnului vom dovedi că și aceste trei argumente sunt false.

1. O puternică dovadă că Domnul Isus a intenționat, că prin spălarea picioarelor să pună bază unui mijloc de umilință, dragoste și iubire sfântă și desăvârșită, a fost aceea când a zis: „Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru v'am spălat picioarele, și voi sunteți dator să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v'am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Ioan 13:14—15.

2. Cuvântul lui Dumnezeu în ev. Matei 26:17—29 Marcu 14:12—25 Luca 22:19—25 ne arată clar că, la Cina cea din urmă, Domnul a descoperit pe

vânzător, iar Ioan în c. 13:1—30 ne arată că în seara în care Domnul a descoperit pe vânzător, a spălat picioarele ucenicilor.

O puternică dovadă în sf. Scriptură că Domnul a spălat picioarele ucenicilor în seara în care a serbat Cina cea de taină, o găsim și în vorbele Sale cu Petru. Noi știm că Domnul a serbat Cina în noaptea în care a fost vândut; înainte de miezul nopții. I Cor. 11:23. Evangheliștii Matei, Marcu și Luca, ne arată că după serbarea Cinei, Domnul face de cunoscut ucenicilor, scandalizarea lor față de El. Atunci Petru îl asigură zicând: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de potecnire, eu nici odată nu voi găsi în Tine o pricină de potecnire.” La aceste vorbe Domnul îi răspunde: „Adevărat îți spun că tu chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lăpăda de Mine de trei ori.” Deci aceste vorbe s'au petrecut între Domnul și Petru în aceea noapte în care Domnul a serbat Cina cea de taină. Mat. 26. Marcu 14. Luca 22. Iar Ioan ne arată că ele s'au petrecut în noaptea în care Domnul a spălat picioarele ucenicilor. Ioan 13:1—30. Dacă spălarea picioarelor ar fi fost numai cu o seară mai înainte de serbarea Cinei celei de taină, cocoșul ar mai fi cântat până la lăpădarea lui Petru, deoarece nimenia nu poate spune că Petru nu s'a lăpădat în noaptea în care Domnul a fost prins. Domnul Isus după ce a spălat picioarele, a spus lui Petru în aceea seară că, până nu va cânta cocoșul, Petru se va lăpăda de El de trei ori. Și cuvântul Domnului s'a împlinit totocmai. Deci El este adevărul, iar oamenii cari caufa să-i sucească cuvintele sunt falși.

3. Din textul sună să scrie cap. 13 din Ev. Ioan unii cred că Domnul Isus a înfăptuit spălarea picioarelor înainte de Cina cea de taină. Ei se bazează pe acea că Domnul după spălare, a dat lui Iuda „bucășica”. v. 26. Dacă vom cerceta bine sf. Scriptură, vom vedea că aceasta „bucășică” nu a făcut parte din corpul Domnului sau nici nu era dată în timpul Cinei celei de taină, ci în urmă.

Ev. Matei și Marcu ne arată că Domnul Isus mai înainte de Cina cea de taină, a serbat o altă cină cu ucenicii Săi, o cină ca oricare altă. La aceasta Cină Domnul a zis: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde.” Ei toți întingeau mâna cu Domnul în blid și pentru aceea fiecare zice: „Nu cumva sunt eu Doamne?” Și chiar Iuda zice: „Nu cumva sunt eu învățătorule?” Dar atunci Isus îi zice: „Da, tu ești.” Deci dacă vom să spunem că aceste cuvinte sunt tot acelea pe cari le vorbește Ioan atunci reese că Iuda nu la Cina cea de taină ar fi fost descoperit și s'ar fi dus dintre ei, ci la cina dinaintea aceleia. În acest caz ne contrazice ev. Luca care ne arată că Domnul după ce a serbat Cina cea de taină, a zis:

„Dar iată că mâna vânzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta.“ Luca 22:18—22. Iar dacă cineva ar voi să spună că între cina cea regulată și între cea de taină, Domnul a spălat picioarele ucenicilor ne contrazice Matei și Marcu, cari ne arată contrarul, zicând: „Pe când mâncau ei, Isus a luat pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați mâncați acesta este trupul Meu. Mat. 26:26 Marcu 14:22. Dacă aceste lucruri s'au întâmplat „pe când mâncau,“ însemnează că nu a fost între cele două cini pauza cu spălarea picioarelor. Deci ce reese de aici? Aceea că

Isus a făcut de cunoscut pe vânzător la Cina cea dinaintea celei de taină. După aceea a urmat Cina cea de taină la care a luat și Iuda parte, iar după terminarea acestei Cini mai vorbește încă odată despre vânzător. Luca 22:19—22. În urma acestui fapt Domnul să scoală dela masă, se desbracă de haine, se încinge cu ștergarul, toarnă apă în lighean și începe a spăla picioarele ucenicilor. La spălarea picioarelor era și Iuda de față, căci Domnul a zis: „Și voi sunteți curați, dar nu toți.“ Ioan 13:4.

Va urma.

IOAN DANCIU.

Iubirea lui Dumnezeu.

Din textul nostru vedem până unde a ajuns iubirea lui Dumnezeu față de păcătoși. Versul citat ne vorbește despre această dragoste Dumnezeiască, pe care Dumnezeu ne-a arătat-o în Fiul Său iubit. Fiul este acela care S'a jertfit pe Sine însuși pentru păcatele noastre. El a suferit cea mai crudă și teribilă moarte, pe care o primeau numai ucigașii și tâlharii cei mari. Atât de mult ne-a iubit pe noi Domnul Isus, încât a părăsit frumusețea și strălucirea măririi dumnezeiești, și s'a coborât pe acest pământ plin de fărădelege. S'a îmbrăcat în corp omenesc arătând în felul acesta prin viața Lui sfântă și plină de dragoste, cum trebuie să fie un adevărat creștin.

Dacă vom cerceta Biblia (Cuvântul lui Dum-

Ev. Ioan 3:16.

nezeu) vom vedea cât de mult ne-a iubit pe noi Domnul Isus. Pe cruce între tâlhari, Isus se ruga Tatălui zicând: „Tată iartă-mi, că nu știu ce fac.“ El a fost răstignit, inima Lui a fost străpunsă de lance, capul Lui a fost încoronat cu spini și corpul scaldat în sânge. Din corpul Lui a curs sângele scump sfinșitor și mântuitor, care spală și sfințește inima celor păcătoși spre a-l prezenta curați și sfinși înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prelenii săi.“ Ioan 15:13. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v'am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.“ Ioan 13:34.

I. C. H.

Leccióni Biblice.

Calendar Septămănal.

Luni în 28 Aug. Pavel ca lucrător. Fapte 8:1-11
Mar. „ 27 „ Secretul îndestulării. Filip. 4:8-13.
Mer. „ 28 „ Curajul îndestulării. Ebr. 13:1-6.
Joi „ 29 „ Slujba duhovnicească. Rom. 1:8-17.
Vin. „ 30 „ Un predicator ne iubitor de sine. II Cor. 11:1-9.
Sâm. „ 31 „ A iubi pe frați. I Ioan 3:13-24.

Duminecă în 1 Septembrie: Pavel (lucrătorul cu mâinile și mintea). Fapte 20:33-35. Filip, 4:4-13.

Cuv. aur. Fapte 20:35.

Cuvânt adevărat. O viață pusă în slujba altora aduce cea mai mare dobândă.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Pavel a fost cel mai devotat slujitor al Domnului Isus și să scrie despre el că, nu a fost nimenea care să fi trăit așa o viață ca el. El ne slujește de exemplu după Domnul Isus, fiind cu totul devotat Domnului.

Pavel lucrează cu mâinile. Pavel a înțeles că viața de creștin nu poate fi o viață de lenevie, ci o viață de lucru. El a fost lucrătorul care a

lucrat atât în lucrul Evangheliei cât și pentru suștinerea sa. El nu a murmurat niciodată că nu are cele necesare pentru existență, și s'a aflat întotdeauna îndestulat. În felul acesta viața lui Pavel este o pildă pentru toți acela cari se prefund a fi urmași ai lui.

Pavel o pildă în îndestulare. Cel mai frumos lucru în viața lui Pavel — pe lângă marea lui luptă pe care a depus-o pentru lăjirea Evangheliei — a fost, că el s'a găsit întotdeauna îndestulat și mulțumit. Nu a predicat numai atunci când avea toate din belșug, decât și atunci când era în lipsă. Secretul acestei îndestulări a fost încrederea lui cea mare în Domnul. Încrederea, i-a dat curaj știind că niciodată nu-i părăsit de Domnul, ci din contră ajutat la vremea de nevoie.

Calendar Septămănal.

Luni în 2 Sept. Un pocnit credincios. Fapte 16:11-15.
Mer. „ 3 „ Un tovarăș la meserie. Fapte 18:1-4.
Mer. „ 4 „ Femeie ca ajutoare, Filip. 4:1-7.

Joi „ 5 „ O femeie binevoitoare. Fapte 9:36-45.
Vin. „ 6 „ Femeile la moară. Mat. 24:38-44.
Sâm. „ 7 „ Lucrători acasă. Tit. 2:1-8.

Duminică în 8 Septembrie : Lidia și Priscila.
Fapte 16:11-15. 18:1-28 Rom. 16:1-6.

Cuv. aur. Prov. 31:31.

Cuvânt adevărat. Creștinătatea a lărgit oportunitatea și influența femeilor.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Lecțiunea de astăzi ne arată munca folositoare pe care femeile înțelepte și credincioase au desfășurat-o pentru lărgirea hotarelor Evangheliei. Dumnezeu le-a făcut ca să fie niște ajutoare de mare folos bărbaților în câmpul Evangheliei.

Femeia primitoare de oaspeți. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că, Lidia după ce a crezut și a fost botezată, nu s'a aflat liniștită până nu a găzduit pe slujitorii Domnului. Ea s'a simțit foarte bine ca să-i vadă în casa ei. Prin faptul acesta, a înțeles ea să-și arate dragostea nu numai față de Cuvântul lui Dumnezeu, decât și față de aceia cari i l'au propovăduit spre mântuire.

Femeia lucrătoare. Aflăm în Priscila (nevasta lui Acvila) o femeie credincioasă care a înțeles că creștinătatea stă nu numai în a predica și a învăța pe alții, decât și în a lucra. Astfel ea a lucrat împreună cu soțul său și cu Pavel la facerea corturilor.

Femeia ca sfătuitoare. Fiindcă femeile au luat parte în lucrul Evangheliei și ele au fost chemate la mântuire ca să lucreze alături de bărbați sf. Scriptură ne arată că unele s'au distins în credințioșia lor ocupând unele slujbe în Biserica lui Dumnezeu, și având darul ca să sfătuiască, să îndemne și să învețe.

Calendar Septămănal.

Luni în 9 Sept. Pavel alege pe Timotei în lucru. Fapte 16:1-5.
Mar. „ 10 „ Porunca lui Pavel către Timotei. II Tim. 1:1-14.
Mer. „ 11 „ Un soldat bun, II Tim. 2:1-13.
Joi. „ 12 „ Un lucrător bun. II Tim. 2:14-26
Vin. „ 13 „ Un predicator bun. II Tim. 4:1-8.
Sâm. „ 14 „ Un învățător bun. II Tim. 4:9-16.

Duminică în 15 Septembrie : Timotei (Un lucrător creștin) II Tim. c. I.

Cuv. aur. II Tim. 2:15.

Cuvânt adevărat. Noi suntem datori a folosi ceea ce am primit de la Dumnezeu în lucrul Lui, și nu pentru alte scopuri.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Dumnezeu și a ales întotdeauna oameni credincioși și devotați lucrului Său cari au înțeles ca să-l servească din toată inima lor și tot ce primesc dela El, să folosească pentru El și spre a Lui onoare și slavă.

Timotei ca tânăr. Un lucru prin care Timotei s'a deosebit de alți tineri încă din cea mai fra-

gedă vârstă a sa, a fost că i-a plăcut să se ocupe cu sf. Scriptură. A ceit în ea, și prin aceasta a devenit înțelept și priceput în lucrul Domnului.

Timotei ca tovarăș a lui Pavel. Râvna și zelul lui Timotei față de Cuvântul lui Dumnezeu, l-a făcut iubit și prețuit între credincioși astfel Pavel l-a luat cu sine, bucurându-se foarte mult și lăudând credințioșia lui Timotei în fața fraților.

Timotei ca păstor. Ascultarea lui Timotei și credințioșia lui fiind dovedite, el a ajuns a fi păstor și a îndruma sufletele către limanul ceresc.

Calendar Septămănal.

Luni în 16 Sept. Un mare conducător. Fapte 21:15-18.
Mar. „ 17 „ Un conducător înțelept. Galat 2:6-10.
Mer. „ 18 „ Un sfătuitor drept. Fapte 15:12-21.
Joi „ 19 „ Un om al credinței. Iacob 1:1-11.
Vin. „ 20 „ Darurile bune ale lui Dumnezeu. Iacob 1:12-18.
Sâm. „ 21 „ Înțelepciunea de sus. Iacob 3:15-18.

Duminică în 22 Sept. : Iacob (Un conducător și creștin mare). Fapte 15:1-21 Iacob 1:1-17.

Cuv. aur. Iacob 1:12.

Cuvânt adevărat. Religia adevărată este cea mai bună în viața omului.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Iacob despre care studiem azi, este fratele Domnului care a crezut în El după învierea Lui. El a cauzat Domnului împotrivire. Mar. 6:4 Ioan 7:2-5. După ce a crezut îl aflăm între cei 120 la Ierusalim. Fapte 1:14 I Cor. 15:7. Pavel îl numește „stâlp în Biserică“ Galat. 2:9.

Iacob ca credincios. Ca credincios Iacob s'a silit ca să arate credința care lucrează împreună cu fapta. El arată că, nu-i destul pentru un creștin numai a crede, decât el trebuie să-și dovedească credința sa prin faptă. „Și dracii cred și se înfioară“ — zice el.

Iacob și păcatul limbii. Tot Iacob, a arătat ravagiile și păcatele cari se fac cu limba. Într'adevăr, dacă ne aruncăm privirea și ne dăm bine seama de lucrarea vrăjmașului, avem să dăm dela început peste păcatul limbii. Cu limba, putem înșela și rătăcii pe alții, cu ea îi putem linguși, cu ea îi putem blăstăma. Să ne dăm deci silința ca să unim cu credința noastră fapta și să nu dăm voie limbii să ne tragă în păcat.

Calendar Septămănal.

Luni în 23 Sept. Păstorul și poporul lui. III. Ioan 1-10.
Mar. „ 24 „ A umb'a în lumină. I Ioan 1:1-10.
Mer. „ 25 „ Poruncile iubitoare ale lui Dumnezeu. II Ioan 1-12.
Joi „ 26 „ Darul vieții vecinice. I Ioan 5:1-12
Vin. „ 27 „ Intimitatea dragostei. I Ioan 3:1-12.
Sâm. „ 28 „ Ioan văzătorul. Apoc. 1:10-20.

Duminică în 29 Septembrie : Repetiție. Cuv. aur. III Ioan v. 11.

Credința cea adevărată

„Cine crede în Fiul, are viață vecinică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” Ioan 3:36.

Domnul cheamă pe cei ce sunt ai Săi zicându-le; „Ieșiți din mijlocul lor, și despărți-vă de ei, nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi,” II Cor. 6:17. Pentru că aceia fac lucruri cari sunt neplăcute lui Dumnezeu și necurate în ochii Săi. Ei sunt iubitori de plăceri mai mult decât de Dumnezeu. II Tim. 3:4. Ei zic că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc. Tit. 1:16. Și pentru aceea Dumnezeu care este plin de dragoste, nu vrea ca nici unul din ei să moară, ci toți să vină la pocăință II Petru 3:9, El le spune să părăsească păcatul, să lase înmea, că lumea trece cu pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veci. I Ioan 2:15-17, Iar dacă ei nu vreau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, vor merge în focul cel vecinic. Mat 25:46.

Poate se vor găsi unii cari vor crede că sunt mântuiți și dacă ei umblă în societatea celor răi. Ei se pot scuza ca ei nu fac ca cei răi. Dar Dumnezeu zice: „Ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” II Cor. 7:14-15. Astfel cel credincios dacă nu se deosebește de cel necredincios, tot între necredincioși este clasat și el, și mântuire nu poate avea. Că de ar fi credincios ar asculta Cuvântul Domnului și nu s'ar uni cu cei ce fac răul. O lumină dacă-i aprins în întunerec, întunerecul dispare; așa că nu poate sta întunerecul împreună cu lumina. Numai așa pot sta împreună, dacă lumina este stinsă și nu luminează. De aceea după cum lumina nu poate face înțelegere de unire cu întunerecul, așa nu poate face credinciosul, nicio înțelegere de unire și de conlucrare împreună cu necredinciosul.

Și acum dacă voim să știm și să cunoaștem care este credința cea adevărată care poate aduce odihnă sufletelor noastre și care e religia cea mai bună, ele ni sunt arătate de sfinții apostoli. După ce ap. Iuda ne îndeamnă să ne luptăm pentru credința care a fost dată odată pentru totdeauna sfinților, ap. Iacob ne arată religia cea mai bună. El zice: „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazu-

rile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.” Iacob 1:27.

Deci prin acesta se arată religionea curată și credința adevărată. Nu prin reținerea dela unele mâncări pe cari Dumnezeu le-a lăsat pentru hrana omului. „Căci toată făptura lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lăpădat care să ia cu mulțumiri: pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.” I Tim. 4:4-5.

Cine caută adevărul fără părtinire îl va afla. Noi știm că credința cea adevărată este numai una. Și aceea este, pe care a adevărit-o Dumnezeu. Domnul Isus a zis: „Iată semnele cari vor însoți pe cei ce vor crede: În Numele Meu vor scoate draci: vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi: dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune minile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.” Mar. 16:17-18. Astfel credința cea adevărată nu poate fi lipsită de lucrarea roadelor și a darurilor Duhului Sfânt. „Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa.” Ebr. 2:4. Duhul Sf. trebuie să mărturisească în unire cu credinciosul dacă este el în adevăr copilul lui Dumnezeu. „Insuș Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Rom. 8:16.

După cum Dumnezeu este Unul, Isus Hristos la fel este Unul și tot Unul este și Duhul Sfânt, tot așa și credința în Dumnezeu, este una. Și aceea este însoțită de pocăință, de botezul în apă, Fapte 2:38 Mat, 28:19. de botezul cu Duh Sfânt. Fapte 1:4-5, de roadele Duhului și de darurile Lui. Galat. 5:22-23. I Cor. 12:8-10. Ea stă în lăpădarea de sine și în purtarea crucei. Mat, 16:24.

Slavă să fie adusă lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt că a binevoit să ne descoperă legea cea desăvârșită a slobozniei în Hristos, numai să grijim și să nu ne abatem dela ea, că cei ce se vor abate, se vor perde pe veci.

Scumpe suflete! Cunoști acum care este credința cea adevărată? Eu rog pe Domnul că să-ți ajute prin harul Lui, să poți afla credința care s'a dat odată pentru totdeauna sfinților. Amin.

P. Bochean: Mocrea.

Datorința Creștinului.

„Să știți; cine sămână puțin, puțin va secera; iar cine sămână mult, mult va secera.“ II Cor. 9:6.

Iubiți creștini! Prin micul meu articol doresc a vă aduce aminte de sămânța sămănată în dragoste, milă și bucurie în lucrul Domnului, pentru care vom primi răsplată. Iar dacă suntem sgârșiți și lacomi, ce răsplată așteptăm? Să ne gândim dar la sămânța pe care am sămănat-o că iată, timpul secerișului celui mare este aproape și ce vom secera? **Ceea ce am sămănat.** Galat. 6:7-8.

Bucuria semănătorului este mare când vede că s'apropie vremea secerișului și lanul în care a sămănat este frumos. Iar când semănătorul vede că lucrul lui este zadarnic, să întristează adânc. Dacă țarina noastră nu ne aduce bucurie când vedem puțină recoltă după munca noastră grea pe care o depunem, să știm că nici Domnul nostru nu se bucură de zgârcenia noastră față de ai Săi atunci când sunt în lipsă și față de predicarea Evangheliei Sale.

Iubiți frați și surori, noi putem sluji pe Domnul mai bine ajutând pe cei cari sunt puși de El pentru răspândirea Evangheliei Sale. Filip. 4:15. Noi așteptăm totdeauna lucruri bune dela Domnul nostru, dar când e rândul nostru ca să facem ce suntem datori, venim și noi cu un leu la o septămână. Cât vrem oare să secerăm după acest leu? Oare să pot acoperi cu acesta lipsurile — uneori grele — ale sfinților? Să ne amintim de creștinii primitivi și de ajutoarele lor. „Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă.“ Fapte 4:34. Iar despre Macedoneni scrie Pavel: „In mijlocul multor necazuri prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor.“ II Cor. 8:2-3.

Vedem deci că acești creștini nu așa mult să cugetau la ziua de mâine ci ei sperau în Domnul care îi ajută a-și îndeplini datoria lor. Să ne cugetăm la văduva din Evanghelie care a dat tot ce avea pentru trai. În dansa s'a văzut o adevărată bunăvoință față de Domnul ei. Domnul luând cuvântul spune despre ea că a dat mai mult decât cei bogăți, fiindcă aceia au dat din prisos, iar ea a dat din ce avea să trăiască. Dar El n'a zis că fiindcă ea nu avea prisos, n'ar fi trebuit să dea nimic.

Noi ne plângem adesea că nu putem da că suntem săraci. Oare Dumnezeu care ne dă toate bunurile nu poate El să mărească câștigul nostru? Nu poate El să ne binecuvinteze ca noi să putem prisosi în facerea de bine, și astfel să dăm o dovadă vie că Hristos trăiește în noi? Ba, da. Dumnezeu este acela care ne dă toate bunurile numai noi să fim credincioși și miloși.

„Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, că lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.“ Evrei 13:16. „Să nu obosim în binefacere, căci la vremea potrivită vom secera dacă nu cădem de oboseală.“ Galat. 6:9.

Iubiți frați și surori, ce fericiți vor fi cei ce vor putea secera. Domnul Isus ne zice să nu ne strângem avuții pe pământ, pentru că unde vor fi comorile noastre, acolo va fi inima noastră. Mat. 6:19—21. El zice: „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru că atunci când veți muri, să vă primească în corturile vecinice.“ Luca 16:9.

Răsplata. „Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.“ Prov. 19:17. „Omul milostiv va fi binecuvântat, pentru că dă săracului din pâinea lui“. Prov. 22:9. „Și Dumnezeu poate să vă umple de orice har, pentru că, având totdeauna în toate lucrurile din destul să prisosiți în orice faptă bună, după cum este scris: „A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac.“ II Cor. 9:8—9. Vedem ce mare bucurie are Domnul nostru Isus Hristos de aceia pe cari îi numește „binecuvântații Tatălui“, El îi cheamă ca să moștenească împărăția care le-a fost gătită dela întemeierea lumii. Prin ce primesc ei acest drept de moștenire? Prin aceea că, atunci când Domnul era flămând, setos, bolnav, închis, strein, gol, etc. ei L-au căutat și s'au îngrijit de El. Ei îi vor zice: „Domne când Te-am văzut noi flămând... setos... strein... gol... bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Drept răspuns Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.“ Mat. 25:34—40.

Va urma.

M. M.

Dulceața Cuvântului lui D-zeu.

„Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mielea în gura mea!” Psalm. 119:105.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care după îndurarea Sa cea mare ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți.

Prin mila și îndurarea lui Dumnezeu, voiesc să spun în articolul meu cum și când poate un om sau un suflet să simțască și să guste marea dulceață și bunătate care se cuprinde în cuvântul lui Dumnezeu.

„Gustați și vedeți ce bun este Domnul” — așa zice Psalmistul. Ps. 34-8. Pentruca noi să putem gusta bunătatea lui D-zeu și pentruca noi să putem gusta dulceața care se găsește în Cuvântul Său, avem nevoie primară, ca să ne lăsăm de a gusta plăcerile păcatului cele trecătoare. Sunt unii oameni cari gustă unele lucruri prin a căror gustare, ei își strică gustul, așa că nu pot deosebi bine între dulce și amar. Cel mai periculos lucru prin care gustul nostru se strică, este păcatul. Ce este păcatul? Păcatul este neîndeplinirea voinței lui Dumnezeu. Când căutăm să ne hrănim din păcat, el se aseamănă cu un fel de otravă, care atingându-ne limba, ne cauzează pe ea așa o rană, în cât numai putem deosebi alte mâncări dacă sunt dulci, acre sau amare. Pentru un credincios, lucru principal este, ca să se ferească de otrava nimicitoare a păcatului și să nu guste din ea. Pentrucă numai acela suflet poate fi sănătos și să-și păstreze gustul curat, care se hrănește cu mâncări regulate. Cea mai regulată mâncare pentru un suflet este, Cuvântul lui Dumnezeu. Toți aceia cari au ajuns a se hrăni din acest Cuvânt, au găsit în El o așa mare dulceață și bunătate, că n'au mai putut să se despartă de El.

Sunt adesea unele lucruri cari ni se par slabe și fără putere a ne strica gustul, dar pe cari îtrebuințându-le, pierim. Și cari sunt acele?

Calomnia. Odată ce pe limbă se lipește păcatul calomniei, ea nu mai poate gusta Cuvântul Domnului și dacă-L gustă dar nu poate afla în El dulceață și bunătate. Persoana cu limba atăcată de calomnie, se cunoaște foarte ușor, fiindcă nu petrece așa cum zice ap. „vorbind între voi, în psalmi, imne, și cântări duhovnicești.” decât tot mereu să interesează să spună lucruri neadevărate la adresa altora, ca în felul acesta să-i dis-

crediteze.

Fătărnicia. Limba fățarnică este foarte rău bolnavă. Ea nu poate fi așa ușor cunoscută fiindcă este ascunsă; fățarnicia este o boală mai secretă. Limba fățarnică te vorbește așa de bine în față, așa te măgulește, așa te lingusește, etc. în dos însă te vorbește de rău descriindu-te în culorile cele mai negre. Și pentruca tu să nu observi așa repede această boală, acolo unde această limbă își varsă veninul la adresa ta, ea arată că o face cu părere de rău pentru tine și spune aceasta numai între patru ochi, să nu se audă. Și la toți cărora le spune, tot între patru ochi le spune.

Vorbirea de rău. După cum în viața tuturor oamenilor să pot afla greșeli, ele se pot afla și în viața ta. Limba bolnavă de vorbire de rău abea a apucat ca să aibă ce să vorbească despre tine. În loc ca să ți le arate ție pentruca tu să le vezi, le arată în lung și în lat, și până ajung la tine, sunt cunescute pretutindeni. Tu n'ai decât să te minunezi cum au ajuns la cunoștința altora, când tu nu știai măcar că nu faci bine.

Sunt și alte boale cari pot lovi limba ca să nu poată gusta cât de dulce și de bun este Cuvântul lui Dumnezeu. O limbă bolnavă are legături cu o inimă bolnavă. Acesteia i se poate mereu predica, cânta, etc. ea le primește pe toate, dar nu știe cât sunt de dulci și de bune. Când găsește ceva din lume, pune jos Cuvântul lui Dumnezeu și mănâncă din acelea fiindcă i se par mai dulci. Ap. Petru zice: „Lăpădați dar orice răutate, vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentruca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.” I Petru 2:1—3.

Deci scumpii mei frați și surori, să ne păzim limba de otrava păcatului, să nu lăsăm ca aceasta această otravă să ne cauzeze rane pe ea, pentrucă numai cu o limbă sănătoasă putem gusta cât de bun este Domnul, și cât de dulci sunt cuvintele Sale. Și numai gustând astfel, ne putem și apropia de El, să-L cunoaștem pe El și puterea tăriei, dragostei și bunătății Sale. El să fie cu noi în veci. Amin.

S. MICLEA.
Paulian.

De unde a venit pocăința ?

„Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre: apoi veți primi darul Sfântului Duh.“ Fapte 2:38.

Cum astăzi se găsesc oameni așa numiți „pocăiți“ este bine ca să cercetăm și să ne convingem ce este pocăința, care este folosul ei și de unde a venit. Pentru că numai aflând și cunoscând un lucru, putem să împărtășim și altora păreriile noastre despre el. Mulți oameni să găsească astăzi cari critică sau veștezesc un lucru fără ca ei să-l cunoască. ci doar numai pentru faptul că au auzit pe alții criticându-l. Noi să nu ne asemănăm acestora, decât să luăm Cuvântul lui Dumnezeu și să căutăm în El ceea ce voim să aflăm, pentru că apoi să spunem altora. Iuda v. 10. I Petru 3:15.

Pocăința este părerea de rău pentru păcatul făptuit și părăsirea lui cu desăvârșire. În ziua Rusaliilor ap. Petru zice mulțimei care era adunată în fața lui „Pocăiți-vă..“ A fi pocăit nu însemnează a-ți schimba culoarea pe dinafară, decât a preda inima întreagă Domnului Isus, ca El să-ți transforme în inimă nouă. Noi întâlnim mulți oameni cari sunt inspirați de duhul Fariseilor de odinioară, ei s'ar arăta ca pocăiți la vedere și foarte credincioși, dar pe dinlăuntru sunt plini de fățerie și nelegiuire. Aceasta nu însemnează pocăință. Cine este pocăit, are părere de rău că mai înainte de a cunoaște mila și bunătatea lui Dumnezeu, a păcătuit. Acela dela data când a cunoscut aceea milă și dragoste a lui Dumnezeu, s'a pocăit; și de atunci nu mai păcătuiește. Și atunci când s'ar întâmpla cumva să greșescă (să păcătuiască fără voie), fiindcă „toți greșim în multe feluri,“ (Iacov 3:2) să căiește adânc pentru greșul făcut și caută ca asemenea greș în viața lui să nu se mai repete. Cu cât ne vom da silința ca să servim Domnului în mai mare sfințenie, cu atât și El ne va ajuta mai mult. Ap. Ioan zice: „Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.“ I Ioan 5:18:

Am vorbit aici despre acei oameni cari arată un fel de pocăință pe dinafară și cari nu o au în inimă. Cred că nu-i nevoie ca să vorbesc și despre aceia cari se numesc „pocăiți“ fără să aibe nici măcar înfățișare de pocăit.

Folosul pocăinței este foarte mare. El

nu poate fi calculat. Fără pocăință nimenea nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu. Când suntem pocăiți din adevăr, însemnează să avem pace, bucurie, liniște, dragoste. etc. în inimile noastre și în familiile noastre. În familia unde sunt toți pocăiți, acolo nu sunt certe, nici mâinii. Dacă numai pentru viața aceasta am căuta să găsim cât este de mare folosul pe care îl avem de pe urma pocăinței, nu-l putem calcula (socoti) și unde mai punem fericirea vecinică cu Dumnezeu în slavă pe care vom avea-o dacă vom fi pocăiți din adevăr până în sfârșit? Mat. 25:34-40.

Sunt unii cari afirmă că pocăința a venit din Anglia, alții spun că nu, ci din America a venit, iar alții au alte păreri. Cuântul lui Dumnezeu ne arată că drumul spre pocăință era vestit prin botezul lui Ioan. El zice poporului: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință.“ Mat. 3:11. Cel ce a desăvârșit pocăința a fost Domnul Isus. El a predicat-o, a trăit-o și a poruncit ca ea să fie predicată și trăită de toți urmașii Lui. După înviere El a zis ucenicilor Săi: „Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.“ Luca 24:46-47.

Cine deci a desăvârșit pocăința? Domnul Isus. De unde a început ea să se lățească peste suprafața pământului? Din Ierusalim.

Să fie deci laudat și mărit Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos că a binevoit a ne face de cunoscut și nouă calea pocăinței Dumnezeu a lucrat în viața noastră cu unele lucruri cari ni se păreau greu de înțeles, dar la urmă am aflat că aceasta a fost calea pe care a înțeles El să ne desțepete ca să venim la pocăință. Intristările pe cari le-am avut atunci, acum ni sunt bucurii. Noi nu ne căim de loc pentru că am fost întristați, căci întristarea după voia lui Dumnezeu pe care am avut-o, ne-a adus o pocăință care duce la mântuire. II Cor. 7:10.

Domnul să ne ajute a fi pocăiți din adevăr până în sfârșit. Amin.

Rogojan Pascu. Incești.

Vindecări Divine.

Binecuvântat să fie Dumnezeu: Tatăl Domnului Isus Hristos, care m'a chemat la lumina Sa minunată. Mă numesc Alexandru Mihalachi din com. Cudalbi, jud. Covurlui. Prin nemărginita dragoste a Domnului, ce a avut-o față de mine voiesc a mărturisi cele ce El mi-a făcut ca ele să servească spre slava și onoarea Sa.

După ce Domnul m'a chemat la Sine, m'a trecut prin unele încercări. Mi s'a îmbolnăvit un copil de picioare încât numai putea să umble și nici mâna n'o suferea s'o punem pe ele (pe picioare). Ne-am rugat Domnului dar nu am primit niciun răspuns. Copilul a ologit și de o mână, iar eu îmi perdusem nădejdea de scăpare. Dar binecuvântat să fie Domnul Isus că tocmai când eu mă

gândeam că o să treacă din viață, Domnul a lucrat în chip minunat. Noaptea în vis s'a arătat soției mele mâna Domnului ce a fost pironită pe Golgota s'a văzut netezind capul copilului, și în urma mâinei rămânea ca uns cu untdelemn. Și un glas s'a auzit zicând: „Nu vă pierdeți nedejdea că Eu sunt cu voi.” Idată după aceasta, copilul a sărit din pat, umblând prin casă și strigând: „Mamă, mamă, pe mine nu mă mai dor picioarele.” Binecuvântată să fie mâna Domnului Isus care stă întinsă și astăzi peste noi și lucrează în chip minunat. Cine nu crede cele de mai sus, poate să vină să-i măturisesc cu gura. Adresa mea este: Alexandru Mihalachi, com. Cudalbi jud. Covurlui. Toată slava se cuvine Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, acum și în ziua vecinicii. Amin.

Declarație.

Mă numesc Costache Preda din com. Costache-Negri zis Mânjlina, jud. Covurlui. Sunt de credință creștin apostolic împreună cu toată casa mea. Unui copil pe care îl am în etate de vreo 6 ani, i s'a ivit o bubă în moalele capului de unde a început să se mărească. Văzând creșterea ei și suferința copilului, ne-am rugat cu toată stăruința la picioarele Domnului și am cerut să i se facă cele scrise la Iacov 5:14-15, având încrederea că Domnul îl va vindeca. Laudă și mărire fie adusă Domnului că în

timpul serviciului, Domnul s'a mărit prin lucrările Sale și ne-a răspuns botezându-mă pe mine (tatăl copilului) cu Duhul Sfânt. Iar la vreo 3-4 zile Domnul a vindecat și copilul. Pentru aceste lucruri dau laudă și mărire Domnului Isus împreună cu toată casa mea. Să fie binecuvântat Dumnezeu, care vindecă toate boalele și iartă toate fărădelegile. Aliluia Amin. Aceasta lucrare a făcut-o Domnul Isus în Februarie 1935.

Botezuri cu Duh Sfânt.

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele locuri: În jud. Arad com. Toplița 1 suf. Micălaca 1. În jud. Bihor, com. Dumbrăvița-de-codru

1, În jud. Hunedoara com. Dilja 2, Petroșeni 1. Aliluia Domnului Isus. Amin.

Mila față de animale.

Mulți oameni așa o cred că ei sunt și pot fi buni creștini atunci, când au milă față de semenii lor, dar că ei trebuie să fie miloși și față de animale sau vite, la aceasta nu s'au gândit deloc. Mila față de animale este legată de neprihănire, și nu să poate ca un om crud care are plăcere în a chinui un animal, să fie bun creștin. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „**Col neprihănit se îndură de vite dar inima celui rău este fără milă.**” Prov. 12:10.

Cruzimea față de animale poate fi arătată pe mai multe căi. A încărcă un animal cu poveri peste puterea lui, este o cruzime pe care o pedepsește Dumnezeu. A bate un animal pentru că așa-și cere inima crudă, sau al bate pentru că nu poate trage cu cât l-ai încărcat, este o faptă pe care Dumnezeu nu o lasă nepedepsită. A te răsbuna asupra animalului deaproapelui tău ca să-i faci rău, tot de cruzime se

ține și de răutate.

Noi când intrăm în curtea unui om neprihănit, trebuie să fim plăcut atinși despre blândețea pe care o vedem în animalele sale. Toate se simt bine în jurul stăpânului și-l iubesc. Nu fug de el ca de o fiară sălbatică, fiindcă le tratează cu blândețe.

Pentru aceasta noi spunem, cel ce bate și chinuie animalele sale, nu-i un om care duce o viață în neprihănire. Sunt unii cari nu le înjură dar le bat cum știu mai rău, pentru orice lucru pe care de multeori l'ar putea înconjura, și pentru care foarte adesea mai vrednic de bătaie ar fi stăpânul decât ele, aceia oameni nu pot să aibe o inimă plină de bunătate după cum zice Cuvântul Domnului, și nici roadele Duhului Sfânt nu le au „căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr.” Efes. 5:9.